Written by - சத்யானந்தன் -
Wednesday, 13 January 2016 05:30 - Last Updated Wednesday, 13 January 2016 05:41

□□□□ □□□□□ - □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□

□□□ □□□□□□□□□□□ / *MY CENTURY*
□□□ □□□□□□□□□□□
— □□□□□□□□□□ —

துணியால் வாயபை் பொத்தி அழுதபடி
ஒரு பெண் சாலையில் நடநது் போகிறாள்
என் பஸ் நகர்நது் விட்டது.
படிவங்களை நிரப்பத் தெரியாமல் ஒரு முதியவர்
மருத்துவமனையில் திகைத்து நிற்கிறார்
என் வரிசை நகர்நது் விட்டது.
தண்டவாளத்தில் ஒரு இளைஞன் அடிபட்டு
தண்ணீர் தண்ணீர் என்று
கையைசைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்
என் டிரயின் நகர்நது் விட்டது
எவ்வளவு நேரம்தான் நான் இல்லாமல் இருப்பது
எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு நேரம்
இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டு எவ்வளவு நேரமோ
அவ்வளவு நேரம்

தேவதச்சனின் கவிதை அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு மற்றும் கவிதை பற்றிய விமர்சனம் இவை மின்றுமே பதாகை இணைய தளத்தில் வாசிக்கக் கிடைத்தன. அவற்றிற்கான இணைப்பு : [இது.]

Written by - சத்யானந்தன் -
Wednesday, 13 January 2016 05:30 - Last Updated Wednesday, 13 January 2016 05:41

தேவதச்சனின் மற்றொரு கவிதை பின்வருவது. இதையும் வாசித்து நாம் நவீன கவிதை பற்றி சிலவற்றைப் பகிர்வோம்:

□□□□□
□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□
□□□□□□□□□□□□□□.□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□
□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□
□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□.□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□
□□□□□ □□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□
□□□□□□□□ □□□□□
□□□□□□□□ □□□□□□□□□
□□□ □□□□□□□
□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□ □□□□□□□□□□

நவீன கவிதையின் சாத்தியங்கள் மிகவும் விரிந்தவை. ஆழ்ந்தவை. தேவதச்சன் கவிதைகள் மற்றும் சமகால நவீன கவிதையில் காட்சியிலிருந்து ஒரு ஆழ்ந்த உட்பொருளுக்கு கவிஞர் ஒரு அழகிய நகர்வைக் கொள்வதை நாம் பார்க்கிறோம். முதல் கவிதையில் காட்சிகள் என்ன? ஒரு பெண்ணின் சோகம், இரு விபத்துக்கள். இந்தக் காட்சிகளிலிருந்து கவிஞரின் நகர்வு எங்கே? முடிவான வரிகள் இவை

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□
□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□
□□□□□□□□ □□□□□

இந்த இடத்தில் அவர் ஒவ்வொரு காட்சியிலும் அதைத் தாம் பார்த்தது ஒரு ரயில் அல்லது பேருந்திலிருந்து அது நகர்ந்ததால் அந்த துக்கத்தில் தாம் இல்லை. அங்கே மனிதநேயம் காட்டத் தாம் இல்லை என்பதையே தாம் இல்லாமல் இருக்கும் நேரத்துக்கு எதாவது அளவு உண்டா என்றால் இல்லை ஒரு நூற்றாண்டு என்று முடிக்கிறார். அங்கே அது தனி மனிதனைத் தாண்டி சமூகத்தின் கூட்டு மனசாட்சியை அது தட்டுகிறது.

இரண்டாவது கவிதையில் காட்சி ஒரு பின்னணியோடு நம் முன்னே விரிகிறது. நட்பு முறையாய் இருப்பவரது விருந்தில் பரிசு அதற்கு எதிர்ப்பரிசு எனக் கைமாறி விட்டன. அந்தப் பரிசுகளுக்குள் ஒரு செய்தி, ஒரு அதிகாரப் பகிர்வுக்கான துவக்கம், அரசியலுக்கான அச்சாரம் கண்டிப்பாக இருக்கத்தான் செய்கிறது. அந்த எதிர்பார்ப்புக்கள் அல்லது உட்பொருட்களே பரிசு என்னும் ஒரு துளிக்குள் ஓராயிரம் துளிகளாக இருக்கின்றன. இல்லையா?

காட்சிகளின் வழி அந்தக் காட்சிகள் நுட்பமற்று மேலோட்டமாகக் காட்டுவதைத் தாண்டி ஒரு ஆழ்ந்த தரிசனத்தை நவீன கவிதை சென்றடைகிறது. இந்த நகர்வு மிகுந்த நளினமாய் இருப்பது கவிஞனின் கவித்துவத்தால் மட்டுமே. ஆனால் அது வாசகனை ஒரு

சங்கிலித் தொடரான சிந்தனையில் ஆழ்த்துவது. வாசகனை அந்த வடிவில்லா தத்துவச் சரடு உறுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது. அது நிகழும் போது கவிதை வெற்றி பெறுகிறது.

sathyanandhan.mail@gmail.com சத்யானந்தன்